

Bűnből is eredhet a jó?

GYILKOS IGAZSÁGOK

GYURCSÁNY FERENC

SPIRIT
PUBLISHING®

*Rózinak,
az egyetlen embernek,
aki még ártatlan köztünk.*

I.

2019. március 4. hétfő

Lágyan kattant a cella ajtajának elektromos zárja. Ez az ezerharmincötödik kattanas. Nyomorúságos játék volt ez a dermedt idővel, kellettek a rutinok, hogy kibírja a börtönt. A zárnyelv esti kattanasainak számolása is az volt. Ez volt a jel, hogy hozzáadjon egyet a börtönben töltött napok számához, és levonjon ugyanannyit a hátralévő időből.

„Még öt éjszaka” mondta félhangosan, a könyvből fel se nézve OPM, azaz *One Punch Man*^{*}. Az előzetesből hozta magával az ott ráragasztott nevet. Egyetlen ütés? – hitetlenkedtek akkori zárkatársai, pedig tényleg ez volt a helyzet. Egyetlen ütés, ami végül három év börtönt ért. Végig abban reménykedett, hogy megúszhatja jelképes büntetéssel. Hiszen ő semmit sem csinált, vagy majdnem semmit. Legalábbis semmi rosszat nem akart, azt tette, amit a legtöbb férfi tenne, ha molesztálják a barátnőjét.

Az az istenverte fickó, most már tudja a nevét, Steve, az a barom nem maradt nyugton. A tanúk is megerősítették. Hárompercenként beszólt, hogy ilyen puha pöcsnek hogy lehet ennyire jó nője.

Pedig Ruth nem is úgy volt a barátnője. Nem nőként, hanem csak csoporttársként volt jóban vele, kétségtelen, meglehetősen jóban. Sokszor tanultak együtt, olykor buliba is együtt mentek, egyszer egy éjszaka nála is aludt, de meg se próbáltak közeledni egymáshoz. Azon az átkozott napon is sokáig tanultak bent az egyetemen, aztán úgy döntöttek, hogy isznak valamit, mielőtt hazamennek.

^{*} Együtéses Harcos.

A Bringo's, a helyiek egyik legnépszerűbb kocsmája esett az útjukba. A bárpulthoz közel egy kicsi, kerek asztalnál ültek le. Félix egy pohár sört kért, a lány egy pohár muscat ottonelt. Csendesen beszélgettek, élvezték, hogy kiengednek egy kicsit.

Egyszer csak egy férfi, aki addig nekik háttal állva a bárpultnak támaszkodott, megfordult, hosszan, bántóan hosszan kezdte el bámulni őket, aztán megszólalt:

– Jaj, Tündérem, mit szarakodsz ezzel a kisfiúval, amikor rendes férfit is kaphatnál?

A fickó nyilván magára gondolt. Vagány tekintete, rosszfiús arca, atletikus termete alapján nyilvánvaló volt.

– Hagyj bennünket, kérlek, hosszú napunk volt! – mondta nyugodtan Ruth a férfinak.

De Steve nem hagyta abba.

Újra és újra beszólt, sértegette Félixet, és egyre szemtele-nebb módon nyomult a nőre. Szó szót követett, aztán amikor Steve egyszer csak odahajolt, és megfogta Ruth karját, hogy magához húzza, közben összecücsörített szájával jelezte, hogy csókot kíván adni és kapni, Félix felugrott, fellökte az aszalt, és a kezében lévő söröskorsóval teljes erőből a férfi arcába csapott. Steve arcát előntötte a vér, hátrazuhan, a nyakszirtjét beverte a bárpult szélébe, és holtan terült el a földön.

Így történt.

Még öt nap. Nem szeretett arra gondolni, mi várja odakint. Valójában semmi. Nem hagyták magára a barátai, ismerősei, amennyire tudták, tartották benne a lelket. De ő megváltozott. Nem csak az alkata lett más a sok edzéstől, érezte, hogy más ember lett belőle. Korábban nem érdekelt a világ, a számálméleten és a számítógépeken kívül semmi sem hozta izgalomba. Furcsa módon a lányok se nagyon. A börtönben sokat olvasott, de még többet beszélgetett. A rossz fiúkkal, ahogy mondják. Megértette, hogy sokfajta rossz fiú van. Az elején nagyon félt tőlük. De nem bántották.

Kistanárnak osztották be, így hívták azt a pár tanult embert, aki az elítélteknek segített. Volt jó néhány rab, aki bent a börtönben szeretett volna befejezni valamilyen iskolát, szakmát akart szerezni, sőt egyetemi kurzust vett fel. A kistanárok korrepetitorok voltak, de ha kellett, akkor egyszerűen csak tartották a lelket a többiekben, hogy ne adják fel. One Punch Mannek volt hozzá érzéke, türelme, és akkor is segített bárkinek, amikor éppen nem ő volt beosztva.

Egyébként meg nem kereste, inkább került a bajt.

De azért legbelül, a lelkében nem volt az a mindent és mindenkit megértő fajta. Megtanult különbséget tenni a rabok között. Tudta, hogy ki egyszerűen csak szerencsétlen flótás, balfék, ki pedig gonosz, másokat gyötrő, pusztító ember. De megtartotta magának, hogy kiről mit gondol.

Lekapcsolták a villanyt. Hanyatt feküdt, két karját a feje alá tette, és bámulta a plafont; várta, hogy elaludjon. Holnap ilyenkor, már csak négy nap. Lassan, szabályosan vette a levegőt.

II.

2023. augusztus 22.
kedd

Már mindenki végzett az előétellel, de Pierre még szinte hozzá se nyúlt, mert a pár hónapja, a galériájában történt betörésről mesélt. Nagyjából úgy, mintha az évszázad legnagyobb bűncselekményének lett volna egyszerre a tanúja és az áldozata, de leginkább a főhőse.

– Azóta se jelentkezett a rendőrség, de már nem is nagyon izgat a dolog – tett végre pontot a hosszú percek óta tartó előadás végére.

– Te, Pierre, egy feleségnek sokat el kell viselnie, és én nagyon igyekszem, de muszáj megjegyezni, hogy én ezt a történetet most hallom vagy tizedszer, és az az érzésem, hogy minden egyes alkalommal színesebb és izgalmasabb lesz – jegyezte meg hanyagul Abigél.

– Jaj már! Most miért akarsz befektíteni!? Valójában csak a mi eseménytelen életünkbe szeretnék egy kis változatosságot belopni, és még az is lehet, hogy csak imponálni akartam Judithnak.

Mindenki Judithra nézett.

Ha van fesztelen feszengés, akkor ez az ebéd az volt.

Öten ültek az asztal körül.

Abigél, a helyi rendőrség gyilkossági osztályának vezetője, a férje, Pierre, akinek jól menő galériája volt a városközpontban, a lányuk, Marianne és az ikertestvére, Robert, meg Judith.

Alig három hónapja, hogy ennek az öt embernek fenekestül felfordult az élete.

Marianne akkor tudta meg, hogy mindig is fantasztikusnak és kivételesen normálisnak tartott szülei, Abigél és Pierre valójában nem az édesszülei. Robert, akiről korábban még csak nem is hallott, valamikor május közepén találkozóra hívta a tizennyolc éves lányt, és egy hihetetlennek tűnő történetet adott elő, miszerint ő, Robert valójában Marianne ikertestvére, vér szerinti édesanyjuk pedig az a nő, Judith, aki most ott ebédelt velük, de akinek a létezéséről korábban egyikük se tudott.

A meglehetősen bizarr, de mint kiderült, igaz történet szerint, Judith azért mondott le az éppen megszületett ikreiről, mert a szülés időpontjában gyilkosságért elítélt rabként börtönben ült, ráadásul egy olyan gyilkosságért, amelyet nem követett el. Már vagy két éve rács mögött volt, mire kiderült az ártatlansága, és szabadon engedték.

Ez a mostani ebéd volt az első találkozás Marianne két anyja között.

Marianne pár drámai napot követően elfogadta és lelkileg is feldolgozta, hogy a nevelőszülei tizennyolc éven keresztül elhallgatták, hogy ő örökbefogadott gyerek, vagyis a némaságukkal hazudtak neki. Bármilyen furcsa, közös drámájuk még inkább elmélyítette egyébként is szoros kapcsolatukat, de ez már másfajta szeretet volt. A gyermeki szeretetből a korán éretté vált lány felnőtt szeretete lett. Az ikrek bensőséges jó barátokká váltak, szinte csüngtek egymáson. Hetente többször találkoztak, mintha be akarták volna hozni az elveszett első tizennyolc évüket. Marianne és Robert önfeledten élvezték egymás társaságát.

Marianne nehezebben barátkozott meg Judithtal, de a kezdeti, haraggal teli elutasítás után bizalmasnak nem mondható, de korrekt kapcsolatot alakított ki vele.

– Ha az volt a cél, hogy imponáljon nekem, akkor sikerült – jegyezte meg derűsen Judith –, de be kell valljam, enélkül is van bennem némi csodálat. Na nem, ne bízza el magát Pierre, nemcsak maga iránt, hanem az iránt, ahogy csinálják ezt a családnak nevezett dolgot – mondta egy árnyalattal komo-

lyabb hangon. – Tudják, nekem nem ilyen volt a családom gyerekkoromban, utána meg semmilyen se volt. A szüleim állandóan veszekedtek, apám felelőtlen volt, anyám ivott, mi az öcsémmel meg csak fel akartunk nőni, hogy végre elhagyhasuk őket. Számomra ez ismeretlen dolog, hogy a gyerek meg a szülők egymás legjobb barátai, és a maguk családja így néz ki. Banálisan hangzik, de tényleg azt hittem, hogy ilyen csak a könyvekben meg a filmekben van. Elképzelni se tudom, hogy lehet ezt elérni.

Közben kihozták a második fogást. A rövid csendben Abigél úgy döntött, hogy Judith megjegyzésére reagálva elmondja, ami már egy ideje megfogalmazódott benne, de soha nem osztotta meg se Pierre-rel, se Mariannéval, hogy mit is gondol a gyereknevelésről, és szerénytelenül fogalmazva a sikerük okáról.

– Soha nem beszéltem még erről, de épp a te megjelenésed – nézett Abigél Judithra – és a mi kis, illetve nem is olyan kis titkunk lelepleződése, és az, ahogy kezeltük, mutatta meg, hogy miért is vagyunk mi nagyon rendben egymással. Talán nem túlzás azt mondani, hogy mi így hárman, Marianne, Pierre és én a legjobb barátai vagyunk egymásnak. Sokat gondolkodtam azon, hogy mi is ennek az oka. Rendőrként, struktúráltan fogom mondani, mire jutottam. Ti addig csak egyetek! Az én cézársalátám nem fog kihűlni. Szóval először is nekünk, Pierre-nek és nekem jóban kell lennünk önmagunkkal és egymással. Enélkül a gyerekekkel, a mi esetünkben Mariannéval se lehetne jó viszonyunk, de neki se velünk, mert ugye nehéz problémás szülőkkel jóban lenni.

– Kezdek megijedni, hogy a lelkünk rejtett, eddig soha meg nem mutatott bugyrait fogod feltárni, és a végén kiderül valami nagy titok, amire nem vagyok felkészülve. Egyébként is mostanában elegendem van a nagy titkokból – próbálta tompítani a komolynak ígérkező előadást némi szellemesnek hitt iróniával Pierre.

– Apa, hagyd anyát, még az is lehet, hogy családtörténeti beszéd lesz – vágott közbe Marianne, leginkább csak azért, mert már előre eldöntötte, hogy keresni fogja az alkalmat, amikor apának és anyának szólíthatja Pierre-t és Abigélt Judith előtt, hogy teljesen világosak legyenek a viszonyok. Jobb ezen minél korábban túlesni, gondolta.

– Jól van, nagylány, bocs – mentegetőzött Pierre.

– Akkor folytatom – vette vissza a szót Abigél. – Két fontos megjegyzésem van még. Az első, hogy szerintem nem szabad a gyereket sokat kritizálni, végképp nem szabad bántani, ha bajba került. Segíteni kell, függetlenül attól, hogy ő volt-e a hibás, vagy nem. Aztán később, amikor rendeződtek a dolgok, elég lesz megbeszélni, mi is történt meg mi a tanulság. Mi mindig ezt csináltuk, egyébként anélkül, hogy bármikor megbeszéltük volna Pierre-rel. Az a fontos, hogy a gyerekünk bízson bennünk, hogy érezze, akkor is nálunk van a legnagyobb biztonságban, ha bajt csinált.

Pierre és Marianne egymásra néztek. „Ennyi lenne?”, kérdezte a tekintetük, de csendben maradtak. Aztán pár másodperc után mindkettőjük arcára kiült valamifajta egyetértő kifejezés, a felismerés halvány jele, és a tagadhatatlan büszkeség. „Mi egy nagyon jó család vagyunk”, gondolták, és jobb ezt az elején tisztázni Judithtal is, néztek szinte egyszerre a nőre, Marianne és Robert szülőanyjára.

Judith értette a helyzetet. Nem akart ő galibát. Izgult az első találkozás miatt, de egyre boldogabb volt, mert úgy érezte, hogy működni fog ez a sok teherrel megpakolt kapcsolat.

– Az az igazság, hogy nehezen tudom eldönteni, mit is kellene mondanom. Először talán csak azt, hogy én semmit nem akarok elvenni tőletek. Semmilyen fájdalmat nem akarok megosztani veletek. Részint, mert én már feldolgoztam a sajátomat, aztán meg azért se, mert ha Mariannéra és Robertre nézünk, akkor azért ez, bármilyen hülyén hangzik is, egy sikertörténet. Nagyon rendben vannak ezek a gyerekek, akik már talán nem

is azok. Ha időnként beszélhetünk egymással, ha esetleg találkozhatunk, akkor azért én már hálás vagyok. Én semmi többet nem akarok. Tényleg.

Csend lett. Senki sem tudta, hogy mit kell erre mondani.

– Egy hét múlva elutazom. Amikor jelentkeztem az MIT¹-re, nagyon jó ötletnek tűnt. Nagyon akartam, hogy felvegyenek, nagyon akartam, hogy megkapjam az ösztöndíjat. Most már nem vagyok benne biztos, hogy ez volt a legjobb ötlet. De elmegyek. *Fall break*²kor hazajövök, akkor is, ha a repülőjegy miatt szarrá kell spórolnom magamat, már bocsánat – váltott gyorsan témát Robert, ami sikerült, de a hangulat csak még szentimentálisabb lett.

– Tényleg hagyjuk már ezt abba gyerekek! – mint mindig, most is Marianne bírta a legkevésbé az érzelmes szövegeket, és próbálta útját állni a további érzelmösségnek.

– Kezét csókolom, főfelügyelő asszony – lépett az asztalukhoz egy jóképű férfi. Harminc körül lehetett, talán valamivel több, és mintha az étteremhez tartozott volna. Abigél ránézett, és felkiáltott:

– Onni? Maga az? Tényleg maga az?

– Igen, én vagyok. Üdvözlök mindenkit. Örülök, hogy itt vannak nálunk. Látom, hogy már rendelték. Lehetséges, hogy a desszertre a mi vendégeink lesznek?

Egymásra néztek, Abigélén kívül mindenki zavarban volt. Abigél felállt, megölelte a férfit. Hosszan. Feltűnően hosszán. Aztán a többiekhez fordult.

– Hadd mutassam be Onni Dormatot, a tavaszi brutális gyilkossági ügyünk hősét, aki végül nem csak túlélte, hogy őt is megakarták ölni, de a végén ő maga szolgáltatott igazságot, amit persze nem volna szabad így mondanom, de így gondolom, még akkor is, ha ezt a félmondatot mindig le fogom tagadni.

– Ugyan. Nem vagyok én hős. Csak egy egyszerű üzletvezető. És örülök, hogy találkozom azzal az emberrel, aki akkor,

¹ Massachusetts Institute of Technology, Massachusettsi Műszaki Egyetem, Boston, USA.

² Amerikában az őszi szünet neve.

amikor majdnem meghaltam, megmentett, utána meg fontos kérdéseket tett fel a kórházi ágyamnál, ami jelentős részben megváltoztatta az életemet. De elnézést kérek, hogy megzavartam önöket. Kérem, bízzák rám a desszertet – mondta mosolyogva, és távozott.

Miközben meglepettségüket leplezve nézték a lassú léptekkel távolodó Onnit, Marianne megszólalt:

– Mi volt ez?

– Életem legnagyobb ügyének egyik legcsodálatosabb embere – mondta csendesen Abigél, tekintetével még mindig a férfit követve.

Judith kérdőn nézett Abigélra.

– Szerintem emlékszel rá, minden újság ezzel volt tele vagy tíz napig, két hétig – fordult Judithoz Abigél. – Éppen azokban a napokban történt, amikor Robert és te felbukkantatok az életünkben, legfőképp Marianne életében, és kiderült a mititkunk arról, hogy ennek a csodálánynak – és jobb kezével belétúrt lánya hajába – nem mi vagyunk az édesszülei.

Abigél szeme megtelt könnyel, nyelt egy nagyot. Nem számított arra, hogy még mindig megindítja azoknak a napoknak, ennek a görög drámába illő családi történetnek a felelevenítése, de folytatni akarta a mesélést.

– Na szóval: egy májusi hajnalon valaki rátalált egy életveszélyesen megsebesített pár hónapos kislányra egy utcai padon. A kislány, hála istennek, életben maradt, ma már tudjuk a nevét, Kate-nek hívják. Az apja sebesítette meg, akinek egyébként párhuzamos kapcsolata volt Kate édesanyjával és ezzel a férfival, akit az előbb mutattam be nektek, Onnival. A fickó, azaz az apa, valódi nevén Mark Hudák, később megölte a kislány édesanyját, majd a saját nővérét is, aki az itteni kórház vezetője volt, és akit erőszakkal vérfertőző kapcsolatra kényszerített. Aztán fogságba ejtette Onnit, hogy őt is megölje, de végül Onni végzett vele, egykori szerelmével. Életem legnehezebb és legfelkavaróbb ügye volt. Tele olyan kérdésekkel, hogy mi is a

szeretet, a család, a hit, Isten meg hasonlók. Számomra ez nem egy átlagos ügy volt, sokkal inkább amolyan sors történet. Más lettem attól a két héttől, de ebbe most ne menjünk bele!

Mindenki elkomorodott. Csak bámultak maguk elé.

– Na és mi lett Kate-tel, mert ha jól értem, mindkét szülőjét elvesztette? – törte meg Judith a csendet.

– A kórház csecsemő intenzív osztályának vezetője, dr. Brey, egy csodálatos baszk származású nő vette magához. Talán egy hónapja, hogy összefutottam vele, babakocsiban tolta Kate-et. Anyai büszkeséget láttam a doktornő szemében. Magamat fedeztem fel benne, és újra csak azt éreztem, ahhoz, hogy jó anya legyél, nem a vér, hanem a szeretet a kulcs.

III.

2023. szeptember 9.
szombat

Az első szeptemberi szombaton tartották a *matricolák*, az elsőévesek tiszteletére rendezett bált. Marianne feszengett, nem találta a helyét, egyáltalán nem volt kedvére való a nagyképűsködő, harsány felsőbb évesek lenéző, leplezetlenül kihívó tekintete. Nyilvánvaló volt, hogy az idősebb fiúk a felhozatalt mustrálják – így beszéltek maguk között a frissen érkezett első lányokról –, hogy gyorsan lecsapjanak a legszebbekre, a legígéretesebbekre.

Marianne pár hónappal korábban, érettségizőként felnőttnek érezte magát, itt meg mintha újra kisdiákká vált volna. Na meg prédává. Egy büféasztal mellett állva egyszer csak kirobbant belőle a düh:

– Hogy én mennyire utálok ezt!

– Mit? – fordult hozzá egy latinos kinézetű, szép arcú, barna lány.

– Ezt az egészet, ezt a rongyrázós jelmezbált, minden olyan művi, hamis, ráadásul túlteng a tesztoszteron.

– Ugyan már, ne légy olyan szigorú! Engedd el magad! Ez a beavatási szertartás része!

– Milyen beavatási szertartásé?

– Olyan nyilvánvaló ennek az egésznek a szimbolikája. Ez az átmenet rítusa: elváltál a gimnáziumtól, most érkezel meg az egyetemre. Már nem vagy középiskolás, de még egyetemista sem, de gyorsan túl leszel rajta. Pár hét múlva már ide fogsz tartozni. Jön az integráció, a beilleszkedés, ilyesmi. De bocs, hadd mutakozzak be, Norma vagyok. Harmadéves, történelem, antropológia szak.

– Azért arra nem voltam felkészülve, hogy egy rosszkedvű megjegyzésre egy szemináriumi óra bevezetőjét fogom hallani
– mosolygott a lányra Marianne, és ő is bemutatkozott.

– Te milyen szakos vagy?

– Mindenből jó voltam, de semmi se fogott meg igazán. Ezért aztán kicsit ez meg kicsit az. Biológia alapszak és filozófia. Majd meglátjuk.

Norma és Marianne végül hajnalig együtt maradtak. Nem mentek el táncolni, nem bulizták halálra magukat, beszélgettek. Norma nagy mesélő volt. Leplezetlen élvezettel, színesen beszélt a római *toga virilis* ünnepségről, amikor is a 14–16 éves fiúgyerekek levetették *toga praetextát* és magukra öltötték a felnőtt férfiak *toga virilisét*. Aztán szinte levegővétel nélkül belefogott a középkori lovaggá avatás, a *dubbing* szertartásának ismertetésébe, de akkor Marianne fellázadt.

– Norma, buliban vagyunk. Igaz, elég közepes buliban, de mégis. Inkább magadról mesélj! Nem tanulni akarok ma este, hanem, ha már így alakult, megtudni, hogy ki vagy, milyen vagy.

– Kasztíliai vagyok. Az őseim egy Olmedo nevű városból származnak, ez a családnevünk is. Szóval kisasszony, Marianne a neved, ugye jól emlékszem, az én teljes nevem Norma Olmedo. Tudok mesélni neked a városról, amely sok középkori királyi konfliktus színhelye volt, kötöttek ott fontos egyezményt, később pedig Lope de Vega egyik drámája³ alapozta meg máig tartó irodalmi hírnevét.

– Azt a leborult! Ne haragudj, de nem vagy te egy kicsit kocka? Nem lehet, hogy téged csak a szakmád érdekel, és képtelen vagy ellazulni?

– De, kocka vagyok – nevette el magát Norma. – Kevés dolog érdekel jobban, mint a történelem és a kultúra, az emberi kultúrák mögött rejlő valóság és képzetek világa. Ja, és igen, egy fiú, egy fantasztikus férfi.

– Szerelem?

³ Lope de Vega (1562–1635): *El caballero de Olmedo* (Az olmedói lovag).

– Szerelem. Mi az, hogy? Nagyon is!

Így beszélgettek órákig, aztán valamikor éjfél után úgy döntöttek, hogy ennyi elég lesz aznapra.

Marianne indulás előtt kiment a mosdóba. Átvágott a nagytermen, és már majdnem odaért az oldalfolyosóhoz, amikor valaki hátulról ráköszönt.

– Jó estét, kisasszony! Ha jól emlékszem, ön Abigél Eriksdóttir főfelügyelő lánya.

Marianne megfordult. Ki ez a pasi, kutatott gyorsan az emlékezetében. Aztán beugrott.

– Jó estét, Onni. Ugye ön az?

– Igen. Az étteremben találkoztunk pár hete.

– Örülök, hogy látom. Mit csinál itt? Talán *matricola* valamelyik ismerőse?

– Ó, nem. A mi éttermünk biztosítja a cateringet, tudja, az ételt meg az italt. Szóval dolgozom.

– Ön nem tudhatja, de én sokat hallottam magáról. Mély benyomást tett az anyámra.

– Önnek fantasztikus édesanyja van. Sokat köszönhetek neki.

– Ha nem mondja el neki, akkor megsúgom: ő a legjobb barátnőm. Őszintén mondom. Kár, hogy nem pár órával ezelőtt futottunk össze. Most már nagyon mennék haza meg aztán önnek is dolgoznia kell. De mit szólna hozzá, ha kávéznánk valamikor? Mégiscsak szívesen megismerném a férfit, aki egyszerre volt áldozat és majdnem gyilkos. Ráadásul úgy, hogy mindezeket követően anyám, aki ugye az eset nyomozója volt, önt tagadhatatlanul a szívébe fogadta – mosolygott Marianne a férfir.

– Fura helyzet, amikor egy ilyen fiatal szép nő bókol egy férfinak.

– Félreért. Nem bókolok. Szóval, találkozunk? – erősködött a lány.

– Ezer örömmel. Holnap? Hogy ne tévedjünk, hétfő este hatkor? Az éttermünk mellett van egy csendes kávéház, az Il Piccolo Caffè. Ott jó lesz?

– Rendben, ott leszek. Jó munkát, aztán meg jó pihenést! – mondta olyan kedvesen, ahogy csak tudta.

Amikor visszaért, Normának nem szólt Onniról. Új ismerőse a kollégiumba, Marianne a szüleihez indult. Már majdnem a sportcsarnok sarkánál jártak, amikor egy nagy puffanást, egy test zuhanására emlékeztető zajt hallottak, amelyet mintha emberi nyögés kísért volna. Norma megrettent, szája elé kapta a kezét, és lecövekelt. Marianne éppen ellenkezőleg. Futásnak eredt, és egy szemvillanás alatt befordult balra, amerről hallani vélte a zajt. A szeme sarkából mintha látta volna, hogy valaki berohan az egyetem botanikus kertjébe, de nem erre figyelt, hanem a férfira, aki mozdulatlanul feküdt a földön. Letérdelt mellé. Közel hajolt hozzá, hogy hallja, érezze légzését, de nem merte megérinteni.

– Él! – kiabálta. – Norma, gyere már, segíts! Van az egyetemnek biztonsági szolgálata? Ha van, hívd őket, de előtte a mentőket! Ne nézz már így, csináld!

Az épület oldalában kijelölt dohányzóhely eltaposott cigarettacsikkjei között térdelve Marianne viszonylag nyugodt maradt, de fogalma se volt, mit kell csinálni egy sérült emberrel. Nem látott vért, de a földön fekvő férfi nem volt magánál. A biztonsági szolgálat emberei gyorsan megérkeztek. Hárman voltak. Egy főnöknek kinéző idősebb, atletikus, szakállas férfi meg két másik.

– Mi történt? – kérdezte a főnök, miközben ő is letérdelt a mozdulatlan test mellé. – Ez már a második – mormolta.

– Mi az, hogy második? – rökönnyödött meg Marianne.

– Az, hogy a múlt héten is volt egy hasonló esetünk. Akkor is leütöttek egy hallgatót, még ha tagadta is a fiú, hogy támadás áldozata lett.

Pár perc múlva megérkezett a mentő, az ájult férfit hordágyra fektették, és szirénázva elhagyták az egyetemi campus területét. A biztonsági szolgálat emberei gyorsan felvették a két lány tanúvallomását, felírták az elérhetőségüket.

Mariannét sokkolta, amit átélt, minden ereje elhagyta. Lépni se tudott. Leült az épület tövébe, hátát a falnak támasztotta, és próbált mélyeket lélegezni. Norma mellé telepedett.

– A kurva életbe – szólalt meg végül, miközben még mindig remegett. – Szerinted is megtámadták, vagy csak elájult és összeesett?

– Nem tudom – Marianne hangja bizonytalan volt. – De ugye először egy puffanást hallottunk, az lehetett egy ütés is. Ráadásul, amikor befordultam itt a sarkon, mintha láttam volna valamit. Vagy inkább valakit. Valakit, aki éppen akkor rohant be a botanikus kertbe. De nem tudom. Anyám nem lenne rám büszke.

– Miért? Ki az anyád?

– A helyi rendőrség gyilkossági osztályának vezetője. Főfelügyelő. Amolyan sztárszaru.

Norma csak nézte Mariannét. A kezét maga mellé tette, mintha meg akarna támaszkodni a földön.

– Mi ez? – sikoltott fel hirtelen, majd ültében egy szemvilanás alatt előre lökte magát.

Marianne odanézett. Egy kártyalap hevert a piszkos betonlapon. Nem nyúlt hozzá. Közelebb hajolt. Nem ismerte fel, nem látott még ilyen kártyát. Ahogy a gyér világításban ki tudta venni, egy koronás nő volt a képen, aki talán egy trónon ült, jobb kezében egy kardot, a másikban egy mérleget tartott. A kártya tetején valószínűleg a római tizenegyet jelentő XI jel volt látható, alul meg egyetlen szó: Justice.

– Ne nyúlj hozzá – figyelmeztette Normát. – Hívom újra a biztonsági szolgálatot. Nem kell hozzá nyomozónak lenni, elég, ha a lánya vagy, hogy tudd, ennek köze lehet a bűncselekményhez, persze ha egyáltalán az volt.

Marianne elkérte Norma telefonját, felhívta a biztonságikat, hogy menjenek vissza, és vigyenek bizonyítékos zacskót is.

A tipikus olasz reggeli, a *colazione*, egyszerű, édes, gyors. Miként a francia, a *le petit déjeuner* is. Kávét, cornetto, baguette, croissant, lekvár, vaj, narancslé. Ilyesmi. Ahogy hétköznapiak a reggeli rohanásban majdnem mindenki, úgy Abigél, Pierre és Marianne is csak pár falatot szokott bekapni, épp csak annyit, hogy ebédig kihúzzák valahogy.

„Vasárnap van, ráadásul mindenki itthon. Akkor adjuk meg a módját, legyen amolyan reggeli és ebéd is egyben, *brunch*, ahogy elegánsan mondják”, döntötte el Pierre kora reggel, és kiment a piacra. Vett friss bagettet, mortadellát, szardíniát, pecorinót. „Frittatát, tojáslepenyét fogok csinálni”, döntötte el.

Pierre és Abigél a konyhában ült, a második kávéjuknál tartottak.

– Írt Robert – jegyezte meg Abigél. – Milyen kellemes ez a fiú! Én úgy élem meg, hogy észrevétlenül lett egy fiunk is. Marianne meg egészen beleszerelmesedett, mondanám, ha nem a testvére volna, de kétségtelen, hogy feltétel nélkül szereti ezt a jó gyereket.

– Abszolút. Na és mit írt?

– Nagyon rendben van, küzd az angollal, éjjel-nappal tanul, egy koreai szobatársa van. Hiányzunk neki, az őszi szünetben hazajön. Mariannéval ugye külön leveleznek, lehet, hogy ő többet tud.

Marianne lépteit hallották lefelé a lépcsőn. Álmos, gyűrött arccal odalépett hozzájuk, és megölelte őket.

– Jó reggelt, sziasztok!

– Szia, egyetemista nagylányunk. Nagy volt a buli? Annak alapján, ahogy kinézel, elég vad lehetett – jegyezte meg Pierre.

– Na látod, ilyen, amikor az agyad becsap. De az egyetemista lányod erre azt mondja, Pierre Harcourt, hogy te egy megerősítési torzítás áldozata vagy. Az előzetes várakozásaid befolyásolják, hogy mit veszel észre, és azt hogyan értelmezed. Te azt gondolod, hogy részegre ittuk magunkat, részint mert te így viselkedtél egyetemistaként, részint mert ez valóban nem lenne szokatlan egy ilyen buliban.

Pierre értetlenül nézett a lányára.

– Miről beszélsz? Én csak egy kedves, ártatlan kérdést tettem fel.

– Tudom, persze, hogy tudom, csak szórakozom veled és nagyképűsködöm, már csak azért is, mert egész este, egy korty pia nélkül, egy harmadéves antropológia szakos csajjal beszélgettem, aki teljesen lenyűgözött. Fantasztikusan okos volt. De nem ettől nézek így ki, nem ez volt az éjszaka nagy története.

– Hanem? – kérdezte Abigél.

– Először a jó részt mondom. Képzeljétek, késő éjjel összefutottam Onnival.

– Hol? – villanyozódott fel a férfi nevének hallatán egy pillanat alatt Abigél.

– A bálban. Mint kiderült, ők biztosították a cateringet. Csak pár szót váltottunk. Aztán megbeszéltük, hogy holnap délután iszunk egy kávé. Nagyon jó kisugárzása van annak az embernek. De az éjszaka nagy története még mindig nem ez. Hanem az, hogy minden bizonnyal egy erőszakos bűncselekménybe szaladtunk bele. Mármost azzal a lánnyal, Normával, akit az előbb említettem.

– Erőszakos bűncselekménybe? – változott meg Abigél hangja.

– Úgy tűnik.

Marianne egy szuszra elmondta, mi történt, majd megkérdezte az anyját, hogy ők foglalkoznak-e a hasonló ügyekkel.

– Attól függ. Ha könnyű testi sértésről van szó, azaz az áldozat nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenved, akkor nem hozzánk tartoznak az ilyen esetek. Ha ennél súlyosabb az ügy, vagy egyenesen gyilkossági kísérletnek számít, akkor viszont mi járunk el. De lehet, hogy valami itt nagyon nincs rendben.

– Mi? – kapta fel a fejét Marianne.

– Ott ülök a heti vezetői értekezleteken, ahogy minden osztályvezető. Ott tájékoztatjuk egymást a folyamatban lévő ügyekről, és kapunk egy összefoglalót a fontosabb kerületi ese-

tekről is. Biztos vagyok benne, hogy most hétfőn semmilyen, az egyetemen történt erőszakos bűncselekmény nem került elő. Tehát ha a biztonsági ember azt mondja, hogy a múlt héten volt már egy ilyen eset, akkor az nem jutott el hozzánk. Vagy nem volt ilyen bűncselekmény, vagy házon belül kezelték, mert olyan csekély súlyú volt. Mindjárt utánanézek.

Felállt, és átment a nappaliba telefonálni.

– Mondd el, kérlek, még egyszer, hogy mi volt azon a kártyán! – kérte a lányt Pierre.

Marianne újra nekiveselkedett, hogy összeszedje az emlékeit, és igyekezett pontos leírást adni a kártyán szereplő képről.

– Tudod, mi ez? – kérdezte Pierre. – Hülye vagyok. Miért is kellene tudnod? Ez egy tarot kártyalap.

– Hogy mi?

– Tarot. Középkori kártyajáték, amit aztán később, valamikor a XVIII. században újraértelmeztek, és egy idő után elsősorban jóslásra használtak. A XI-es tarot lap, a Justice az igazság, a törvény, az erkölcsi rend és a felelősség lapja.

– Honnan a francból tudsz te ilyeneket, apa?

– Mégiscsak művészettörténész vagyok, és voltak hatalmas kártyafestő művészek. Akarod, hogy meséljek neked a legrégebbi fennmaradt tarot paklik egyikéről, a Visconti–Sforza tarotról, amelyet minden bizonnyal Bonifacio Bembo mester festett?

– Most bolondulok meg – sóhajtott fel Marianne. – Az éjszakám borzasztó volt, de egyelőre a reggel se néz ki jobban. Reggeli helyett művészettörténeti előadást tart az apám. Micsoda egy bolond család ez – és csodálattal teli mosollyal adta Pierre tudtára, hogy csak szórakozik vele.

Pierre nekiállt teríteni, kirakott mindent az asztalra, előkészítette a frittatát, hogy a végén csak be kelljen rakni a sütőbe.

Abigél lépett be a konyhába.

– Beszéltem, akikkel kellett. A rendőrség nem tud ilyen bűncselekményről, se nálunk, se a kerületben. Ezért felhívtam az egyetemi biztonsági szolgálat vezetőjét. Azt mondta, hogy

valóban volt a ma hajnalihoz nagyon hasonló esetük múlt pénteken, de a sértett nem akart feljelentést tenni, állította, hogy ő csak elesett. Pedig a biztonsági ember szerint vérzett a tarkója. Ő úgy tudja, hogy a fiú még mindig kórházban van. Azért ha pár napon belül két embert leütnek ugyanott, annak érdemes alaposan utánanézni.

Evés közben Marianne elmesélte, mit mondott Pierre a kártyáról.

– Szerinted is üzenet? – nézett az anyjára.

– Nem tudom. De mit szólnátok hozzá, ha elmennénk az egyetemre, és megkérnénk a biztonságiakat, hogy mutassák meg, hol történt a múlt heti eset? Egy kis családi nyomozás? Na? – kérdezte Abigél.

Már majdnem dél volt, amikor autóba ültek.

Miguel Rojas, az egyetem biztonsági főnöke és a kollégája várt rájuk a parkolóban. A gyors kézfogás és bemutatkozás után elindultak a könyvtár épülete felé. Az egyetem épületei két nagy félkörben helyezkedtek el. A főépület déli irányba, a város felé nézett, előtte nagy, elegáns közpark terült el. Mellette, mindkét irányban egy-egy ívet alkotva, azok az épületek álltak, amelyek nyitottak voltak a külvilág számára. Könyvtár, színházterem, sportcsarnok, étterem és hasonlók. A központi épület mögött, tőle északra, két oldalt az oktatási épületek és a kollégiumok sorakoztak, és egy nagy botanikus kertet fogtak közre.

A könyvtárat a kollégiumokkal összekötő úton indultak el, átvágtak a campuson, és bementek a botanikus kertbe. Megálltak egy közel háromméteres bokor mellett, amelynek nagy, kúpos virágai sűrű, édes illatot árasztottak.

– *Pillangócserje* – szólalt meg Marianne.

– Tessék? – nézett a lányára Pierre.

– Ha te felvágatsz azzal, hogy tudod, mi a tarot kártya, akkor én meg felvágok azzal, hogy *Pillangócserje*. A latin neve valami *Buddleja*, amit csak azért tudok, mert angol botanikusról kapta a nevét. És ha nem mondtam volna még, Kínából származik.

– Gyerekek, meg vagytok húzatva. Ne ragadjatok bele a tudálékosok versenyébe, mert rohadt idegesítő – csattant fel Abigél. – Nem ezért jöttünk. Inkább legyen kedves megmutatni, hol találták meg a múlt heti fiút – fordult oda a kísérijükhöz.

Miguel a pillangócserje előtt futó út szélére mutatott.

– Itt feküdt, egy kollégista lány talált rá, ő hívott bennünket. A fiú nem volt teljesen ájult, zavart volt, nem tudott felállni, imbolyogva ült, akkor láttam, hogy a tarkója vérzik. Gyorsan hívtunk mentőt, kórházba vitték. Tegnap délelőtt már elég jól volt ahhoz, hogy meglátogassam, megengedték, hogy beszéljek vele. De nem akart beszélni. Ragaszkodott ahhoz, hogy nem támadta meg senki. Csak megszédült, és összeesett. A vérző tarkójáról annyit mondott, hogy biztosan beütötte valamibe, amikor összeesett. De nézzen körül! Nincs itt semmi olyasmi, ami felsérthette volna a tarkóját. Látja ott azt a pár csepp vért? Ez akkor került a földre, amikor a fiú mögé álltam, és kértem, hogy dőljön nekem, amíg megérkezik a mentő.

Abigél körülnézett. Nem volt szakavatott helyszínelő, de az elmúlt évtizedekben látott ő már sok ilyet. Ám nem hivatalos nyomozáson voltak, így nem kérhetett segítséget. Semmit sem talált a bokor alatt, sem mellette.

Átment az út másik oldalára. Ránézett az ott álló bokor névtáblájára:

„SELYEMMIRTUSZ (*Lagerstroemia indica*)

Származási hely: Kelet-Ázsia.”

De volt ott valami, ami beakadt a tábla és a föld közötti részbe. Lehajolt. Kihúzta a papírkartont, felemelte, megfordította.

Egy tarot kártyalap volt.

A XI Justice, az igazság.